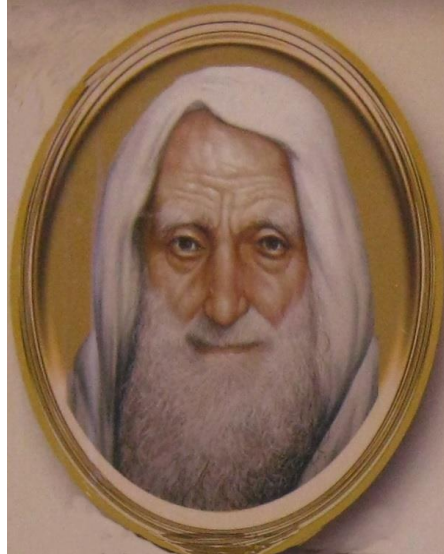
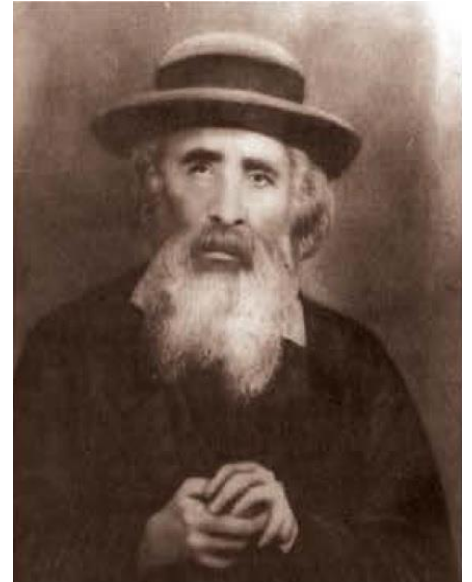
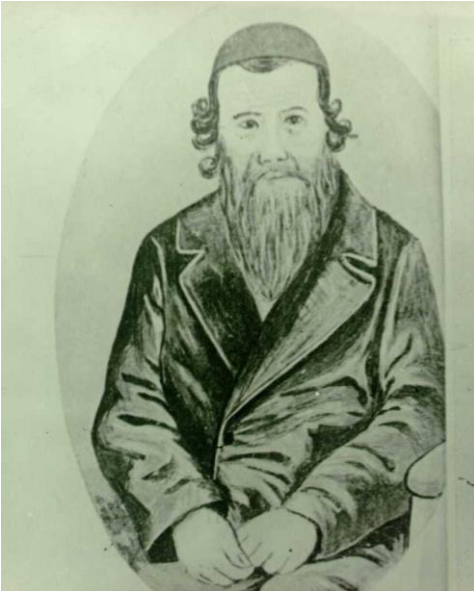

פנינו הצדיקים

המקובל הרב יצחק (דיבה) כדורי זצ"ל המכונה "זקן המקובלים": נולד בשבת, תשרי ה'תרס"ב (1902) בעיראק. גאון אדיר בנגלה ובנסתר. בעל אהבת ישראל עצומה. נחשב כבר בגיל 17 לעילוי, כאשר סיים את הש"ס, ודרש בפני גדולי חכמי בגדד, והרבה לדבר על נושאים מתוך הקבלה. בסיום דבריו ביקשוהו לא להרבות בדרשות בעתיד מפאת חשש לעין הרע. עלה ארצה בשנת ה'תרפ"ב (1922) ולמד בישיבות "פורת יוסף" ו"שושנים לדוד" בירושלים. לאחר מלחמת השחרור עם נפילת העיר העתיקה, עבר הרב כדורי ללמוד בישיבת המקובלים 'בית אל'. התפרנס מעבודתו ככורך ספרים בשכונת הבוכרים בירושלים. בהמשך כיהן כראש ישיבת המקובלים "נחלת יצחק".

הקפיד על שמירת עיניים מופלגת. כשהכניסו אליו נשים, הן היו ניצבות תמיד רק מהצד, מעולם לא מול פניו. כאשר הרב היה הולך ברחוב, ניתן היה לראות, שמעליו שמיכה, כדי שלא יראה מראות לא כשרים. תלמידיו מספרים כי חזה אסונות רבים, כגון: **אסון התאומים ואסון הצונאמי. ניסים רבים מיוחדים לרב.** נתבקש בישיבה של מעלה במוצאי שבת קודש כ"ט טבת ה'תשס"ו (2006). חי כ-104 שנים. ציונו בגבעת שאול בירושלים.

אביו: ר' זאב דיבה. **אם:** מרת תופאחה. **בנו:** ר' דוד. **בתו:** מרת חנה. **רבותיו:** ר' אפרים כהן ור' סלמאן אליהו. **חברותא:** המקובל ר' דרזי שמואל. **נשותיו:** מרת שרה (בזיווג ראשון), מרת דורית (בזיווג שני).

מובא בספר "תולדות חכמי ירושלים" חלק א' סיפורים מופלאים על הרב: פעם ידד מחו"ל ביקש מאחד העסקנים לבקש מהרב ברכה עבור אשתו שחלתה ל"ע במחלה האיומה. כאשר הגיע לרב, עוד לפני שפתח את פיו, כדי לומר בשביל מה הגיע, אמר לו הרב: **"היא לא הולכת צנוע!"**. מיד התקשר לידידו ודיווח על השתלשלות האירועים. כששמע הידיד, הודה, כי **אשתו לא מקפידה ללכת עם מטפחת בביתה. ומיד, תוך כדי השיחה היא נטלה את המטפחת ושמה על ראשה.** כשחזר העסקן לרב, הביט בו הרב ואמר: **"טוב, היא כבר קיבלה על עצמה והקב"ה יעזור".** לאחר מספר חודשים בודדים המחלה חלפה כלא הייתה.

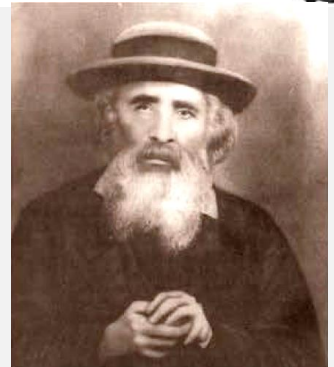
על ידיעתו המופלגת בש"ס ובפוסקים מספר הרב גליס: **"פעם ביקשתי אותו, שילמד איתי 'מסכת סנהדרין' שלמדו אותה עת בישיבה בחברון, והוא הסכים. ואז התיישב הרב ליד השולחן, כשאני מחזיק את הגמרא והקראתי אותה. אחר כך ביקש הרב, שאקרא את רש"י. בתוך הדברים העזתי לבחון את הרב ודילגתי על שתי שורות ברש"י. לתדהמתי, הרב אמר: 'דילגת על שתי שורות' ואז הבנתי, שגם בלימוד הנגלה הוא בקיא מופלא.**

אמן קצר לאחר נישואיו השניים של הרב, ניגש אחד העסקנים וסיפר לו כי **דיברו בחדשות על רעידת-אדמה האמורה לפקוד את אילת בשעות הקרובות.** על אתר אמר הרב לו כי ילך וישכור ספינה. כשהיו בים, הרב התפלל זמן רב, ובהמשך הרב סימן בידיו מעין 'לך מכאן' ואמר: **"העברתי את הרעידה לירדן",** ובאמת תוך מספר שעות התרחשה רעידת אדמה בשטח הירדני.

הרב התייחס לכולם בהארת פנים. מספר הרב בן טוב: **"לפני כ-30 שנים בהיותי חילוני סבלתי מבעיה רפואית קשה. הצעת הרופאים הייתה לגשת לניתוח, ואז מישהו סיפר לי על הרב כדורי. אמרתי לעצמי 'מה יש להפסיד?', ניגשתי אל הרב. הרב לקח שלושה תפוחים וחרט עליהם שמות מלאכים ואמר לי לאכול. מאז הבעיות נעלמו כלא היו. מאז התקרבותי וחררתי בתשובה והפכתי להיות אצלו בן בית".**

בריאותו המופלאה של הרב לא נפגמה על אף התעניות הרבות שערך. מעבר לתעניות הקבועות שלו היה צם תעניות רבות שלא היה להם הסבר, ולרוב זה כשראה כי צרות רח"ל אמורות להתרחש. מדובר גם בצרות של הכלל וגם בצרות פרטיות, שהיה צם הרבה, מבלי שידעו על כך. את הצומות חשפו אנשי ביתו במקרים בהם היה יושב בבריתות, והיה מסרב לאכול, ואז היה נודע הדבר, הרב צם היום. כשהיה מגיע אליו מישהו לבשר שנושע בזכות ברכתו, לעתים היה פולט: **"כן, צמתי גם עבורך".** אבל בדרך-כלל האנשים, שלמענם הרב צם, לא היו יודעים על כך, אבל כשראה שלא מספיקה ברכתו, היה צם ואפילו צומות רבים.

פעם ביקש ר' יונה סוסנה מרבינו שיכתוב לו קמיע עבור אדם, שהיה זקוק לישועה. **"זה לא פשוט לכתוב קמיע",** אמר הרב, **"צריך כוונות וייחודים".** הצדיק השקיע שעות רבות, ישב ליד השולחן ועשה את כל הכוונות. אשתו, לא ידעה, מה הוא עושה, וקראה לו לאכול. מכיוון שכל הגיגיו של הרב היו בקמיע, לא הרגיש בשאלת אשתו. כשלא השיב, דאגה לבריאותו ניגשה אליו, נתנה מכה על השולחן באומרה: **"האוכל מתקרר, מדוע אתה לא בא?".** מעוצמת המכה בשולחן, הקסת עם הדיו רעדו, הדיו נשפך על הקמיע. אני לא ידעתי איפה 'לקבור את עצמי', והנה הרב צוחק ואומר: **"היא יודעת מה שהיא עושה",** ולא כעס על אשתו כלל וכלל, למרות שנאלץ להשקיע שעות רבות כדי להכין את הקמיע בשנית.

הרב הגאון משה יהושע יהודה לייב דיסקין זצ"ל - המהרי"ל דיסקין והרבי מבריסק: נולד בגודנו (בליטא) בשנת תקע"ח (1818) למשפחה יהודית-ליטאית. בשנת תר"מ (1880) הקים את ישיבת "אוהל משה" ואת בית-היתומים "דיסקין" מנדוניה של כ-40,000 זהובים שהביאה אשתו השנייה. רבה של ירושלים ופוסק. נפטר ב-כ"ט טבת תרנ"ח (1898) בירושלים. ציונו בהר-הזיתים. חי כ-80 שנים.

בגיל 14 התחתן לראשונה ועבר לבית חותנו. קיבל סמיכה בגיל 18. בין השנים תר"ד עד שנת תרמ"ז (1844-1887) שימש כרב בקהילות מרכזיות ברוסיה: במיינדזיץ פודלסקי, קובנה, לומז'ה, מינסק, שקלוב ובריסק. בהיותו בן 25 ירש את כיסא הרבנות של אביו בלומז'ה. הרב לא חת מפני איש ולאורך כל שנות פעילותו גורש ונרדף ממקום למקום.

בלומז'ה העליב בפומבי את אחד מעשירי הקהילה בגלל חשד של חילול שבת, כתגובה נרדף על ידיהם ואולץ לעזוב את המקום. בקובנה סילק בשל התנהגות בלתי-הוגנת את חוכר המס הממשלתי על הבשר הכשר, שהיה מקורב לשלטונות. כתגובה סולק על ידי השלטונות מהעיר. בעת היותו בבריסק אירע סכסוך גירושין בין זוג. האישה רצתה גט והבעל הסכים בתנאי שהיא תשלם לו סכום גדול בתור 'פיצוי' ותפקידו אצל הרב.

הגט ניתן, אך הרבנית החזירה לאישה את הכסף, מכיוון שראתה זאת כסחיטה. הגרוש תבע את הרב בשלטונות והלה נאסר באשמת מעילה באימון. בשל מעשה זה היו צפויים הרב ואשתו להישפט ולהישלח לסיביר לעבודת פרך, ורק תמורת שוחד גדול הצליחו להוציאם מבית-הסוהר ולהבריחם מרוסיה לא"י. ב-כ"ט תמוז תרל"ז (1877) הגיע לירושלים, הפך להיות מנהיג עדת הפרושים. בארץ קיבל את הכינוי "הרב מבריסק" ע"ש מקום רבנותו האחרון. **מספריו: יאהל משה - שו"ת יפני משה - חידושים לספר שמות ולאגדות חז"ל.**

אביו: ר' בנימין-רבה של וולקוביסק. **אשתו:** בת הרב ברוידה, רבה של וולקוביץ'. התחתן פעם שנייה.

פעם אחת הרב ישב בחדרו בבריסק. על שולחנו היו מונחים מכתבים רבים מכל קצווי העולם. מכל רחבי תבל נשלחו אל הרב שאלות. והרב בסבלנות אין קץ היה פותח את המכתבים ועונה לשאלותיהם. באותו זמן נשמעה נקישה על הדלת ולאחר קבלת האישור נכנס שוחט העיירה בשם יהודה, יהודי צעיר לימים, שהיה מקורב מאוד לרב. תוך כדי שיחה פתח הרב מכתבים נוספים. "אתם רואים מכתב זה?", שאל את השוחט, "מכתב זה הגיע מאמריקה. שם יש מחסור חמור בשוחטים מנוסים ויראה שמים. הם מתחננים שאשלח להם שוחט. אולם אין לי שוחט לשלוח לשם". לאחר דקות ארוכות יצא השוחט מבית הרב מהורהר. הוא מבורך בילדים רבים והפרנסה מצומצמת בקהילה ענייה כבריסק. עופות ובשר היו מצרך נדיר ואין לו עבודה מספקת כדי לפרנס את משפחתו. והנה עלתה במחשבתו פיתרון לכל בעיותיו...

בביתו, אשתו של ר' יהודה ממתינה לבעלה, אולם בעלה לא שב. ביקשה מבנה הגדול אברהם לגשת לבית-הכנסת ולחפש את האב. לבנה השני, יעקב ביקשה לחפשו במקום אחר. כשחזרו הילדים הלילה כבר ירד, והאבא לא מצא. בייאווה, פנתה לביתו של הרב, שמא בעלה שם. אולם לאכזבתה הרבה הוא לא היה שם. "כבוד הרב", בכתה בכי מר, "בעלי יצא מהצהריים ועדיין לא שב. חיפשנו אותו בכל מקום אפשרי ולא מצאנו אותו. אני חוששת שמא קרה לו אסון חלילה!". ר' יהושע שקע במחשבות ולאחר דקות ארוכות הרים זוג עיניים ואמר בכאב: "חושש אני שבעלך החליט לנסוע לאמריקה" אמר לתדהמת אשת השוחט.

"אמריקה?", מלמלה האשה ולא מאמינה. "מה יש לו לחפש שם? כאן יש לו בית, משפחה וילדים. מדוע עזב ולא אמר מאומה?". האשה החלה לבכות ללא הפוגה כשהיא איננה מאמינה למשמע אוזניה. הרב המתין קמעה ואמר: "בעלך היה כאן היום בצהריים, כשהייתי עסוק בלענות על המכתבים השונים. הזדמן לידי מכתב מקהילה הנמצאת באמריקה המחפשת שוחט. סיפרתי זאת לתומי לבעלך. כמדומני כי החליט לעשות מעשה ונסע לשם להיות שוחט" אמר בעצב.

האשה קיבלה את הבשורה בכאב מר. אמריקה של אותם הימים קול התורה לא היה נשמע בה. ריקה כמעט מכל תוכן רוחני והסכנה להתבוללות הייתה עצומה באותם הימים. עד מהרה השמועה פשטה כאש בשדה קוצים. הכל דיברו על מעשהו של השוחט. "יהודה עזב את אשתו וילדיו ונסע לאמריקה!" אמרו. כל יהודי העיר נבהלו למשמע הדברים. אך מי שלקח זאת על מצפוניו היה ר' יהושע. הוא חשש כי בשל דבריו קרה הדבר. ומאותו יום התחיל להתפלל על רוחניותו של יהודה השוחט. בכל יום היה מזכיר אתו בתפילתו, מתחנן בפני הקב"ה שיישאר ברמתו הרוחנית ולא ירד חלילה לשאול תחתיות.

הזמן חלף וכעבור שנה התקבל בביתו של יהודה מכתב. אכן, צדק ר' יהושע בהשערותו, יהודה נסע לאמריקה. במכתבו, ביקש השוחט מאשתו ומילדיו לבוא אליו, אל מעבר לים. הוא גם צירף למכתבו סכום כסף לא מבוטל. "מה אני אמורה לעשות כעת?" תממה האשה. "האם כדאי לנסוע אליו או שמא אם אסרב הדבר יזרזו לשוב הנה". בסיכומי של עניין פנתה לרב והרצתה את ספקותיה. "חושב אני כי עליכם להצטרף לראש המשפחה", השיב הרב לאחר מחשבה ארוכה. "על אף המצב הרוחני הירוד שם, לעניות דעתי עליכם לנסוע ולהתאחד בשנית. שתהיה לכם נסיעה טובה", ברכם. מאותו יום היה לר' יהושע רשימת שמות נוספים להזכיר בתפילתו- האשה והילדים.

לימים, עלה השוחט לארץ עם משפחתו. אז שמע להפתעתו, כי גם הרב מבריסק, רבינו נמצא בירושלים. התרגשות עצומה אחזה בו. זיכרונות מימים עברו הציפוהו והוא יצא לבקר את רבו. בלב פועם נקש על דלת הבית. הרבנית פתחה את הדלת, ומיד זיהתה את העומד בפתח. "ר' יהושע", קראה בהתרגשות לבעלה. "אתה כבר פטור מאחריות! הם כבר פה!". כאשר שמע יהודה את סיפור הדברים- הוא הבין הכל. רק עתה הבין כיצד הוא דווקא מכל חבריו ביבשת אמריקה החזיק בתורתו. כיצד לא נסחף אל ההבל למרות כל הניסיונות הקשים שעבר. מדוע הוא נשאר בלבושו החרדי ולא שינה את השקפתו. היה זה בכוח תפילתו של רבינו הגאון והצדיק. (עלינו לשבח)

הרב משה שיק הידוע כ- "המהר"ם שיק" זצ"ל: נולד בשנת ה'תקס"ז (1807) ברזובה שבסלובקיה. מצאצאי ר' יום טוב ליפמן הלר (בעל "תוספות יום טוב"). שם משפחתו נבחר ע"י סבו כאשר המלך בסטריץ מאוסטריה ציווה להוסיף שם משפחה כאשר **שיק** הוא ר"ת שם ישראל קדוש. התייתם מאביו בהיותו כבן שש. בהיותו ילד התקשה בלימודו, ומסופר כי התקשה ללמוד אפילו דף גמרא אחד. אולם רבינו לא התייash ובמאמצים רבים וכבירים ובהתמדה עצומה התקדם בלימודו, עד שעשה חיל. בגיל 11 נשלח ר' משה ללמוד אצל דודו, ר' יצחק פרנקל, שהיה אב בית דין ברגנסדורף. בגיל 14 נשלח לפרשבורג לישיבת החת"ם סופר ושם למד שש שנים. בגיל 17 כבר בקי היה בכל שו"ע או"ח. בשנת ה'תקצ"ח (1838) נקרא לכהן כרבה של קהילת ירגין שם הקים ישיבה ובמשך כ-24 שנים עמד בראשה.

בשנת ה'תרכ"ח (1868) שימש כרבה של חוסט (מרמורש), שם הקים ישיבה שמנתה כ-800 תלמידים. ועד לפטירתו הרביץ תורה לאלפי תלמידים. מגדולי רבני הונגריה. ענוותן. רדף אחר השלום וזכה להשכין שלום בקהילות רבות. בעל כח זיכרון מדהים. לעת זקנה, עת כהו עיניו, היה קורא את דברי הגמרא בעל-פה. נפטר ב-א' שבט ה'תרל"ט (1879). חי כ-72 שנים. ציונו בחוסט.

מתלמידיו: ר' זלמן שפיצר (חתן החת"ם סופר ומח"ס 'תיקון שלמה'), ר' ישראל דושינסקי (אביו של המהרי"ץ דושינסקי), ר' זוסמן סופר (רבה של הוליתש ופאקש) ור' יהודה גרינפלד, ר' עקיבא יוסף שלזינגר. **מרבתי:** ר' משה סופר (חת"ם סופר), ר' יצחק פרנקל (אב"ד רגנדורף). **אביו:** ר' יוסף. **אשתו:** מרת גיטל פרנקל (בת דודתו, רבי יצחק פרנקל). **מספריו:** 'שו"ת מהר"ם שיק' (מעל 1000 תשובות הלכתיות שהשיב בכל נושאי החיים) 'שו"ת על 4 חלקי שו"ע' 'שו"ת על תרי"ג מצוות' 'שו"ת על מסכתות הש"ס' 'פירוש על הגדה של פסח' 'פירוש על פרקי אבות ודרשות' 'חידושים על התורה'.

מובא בספר "אורח צדיקים" של ידידי ורעי ר' דניאל אלול הי"ו, סיפורים מופלאים על הרב: פעם אחת סיפר רבנו לחתנו, שבילדותו היה כח תפיסתו חלש מאד ולא השיג אפילו דף גמרא שלמדו עמו. עם כל זאת לא השגיח על זה כלום ושקד מאד בלימודו ונדד שנה מעיניו, וחזר כמה פעמים מה שלמדו עמו, אף שלא הבין היטב את העניין. ורק בזכות שקידתו הרבה בתורה הקדושה נפתחו לו מעיינות החכמה, כי העקר היא ההתמדה. בתחילת לימודו אצל ה'חת"ם סופר' לא נחשב כל כך בין תלמידי רבו הותיקים והחריפים, ובמרוצת הזמן נעשה כמעט הבקי מבין חבריו, והצטיין גם בשכל חד ועלה מעלה-מעלה על הרבה מחבריו הגדולים. לכל זה זכה באמצעות התמדתו, וכפי שהתבטא הוא בעצמו כששאלו אותו כיצד הגיע לכך: "חזרתי על למודי, ושוב חזרתי, עד כי רחם השם יתברך עלי וחונני בזיכרון ובישרות בלימוד".

בהקדמת ספרו 'שו"ת על תרי"ג מצוות' מובא כי כל מנהגיו הקדושים מראשית השנה עד אחרית השנה קיבל מרבו הגאון בעל 'חת"ם סופר', מדבריו לא זז ונע. כל שכן במקום שהקשו עליו, טרח ויגע לישב דברי רבו. וכל חידושי רבו היו חרותים על לוח לבו. סיפר רבנו בעצמי שבעת היותו בק"ק ירגין נסע רבו לשם ובא לבקר אותו. ה'חת"ם סופר' מצאו יושב בבית המדרש ולומד עם בחורים. קם רבנו מפניו לכבדו שילמד הוא עימהם. אבל רבו לא נתרצה לזה בשום אופן, באמרו שכאן רבינו

הוא ה"מרא דאתרא". רבנו היה נבוך מה לעשות כי לא היה יאות בעיניו הדבר ללמוד עם תלמידים בפני רבו. עלתה בלבו עצה ופתח על כל דבר ודבר לומר מחידושי רבו. אחר הלימוד אמר בעל ה'חת"ם סופר': "תאמינו לי שהרבה מהחידושים כבר שכחתי".

פעם אחת, בהיותו רבה של ירגין, הביאו לו אץ משכורתו בעבור שלושה חודשים, נכנס יהודי כפרי בבכיה גדולה וסיפר, כשדמעות בעיניו, שחייו בסכנה גדולה, מפני שהפריץ של הכפר אמר כי ברגע שיראנו- יהרוג אותו מפני שחייב מאה זהובים לפריץ ואין לו אפילו פרוטה אחת. אמר לו רבינו: "תנסה לפייס אותו". אמר לו הכפרי: "כיצד אפייסוהו, הרי ברגע שיראני, יהרגני?". אמר הצדיק: "אני אכתוב עבורך מכתב סגור ומסור אותו לידיו", אבל הכפרי אמר שוב: "ברגע שאפתח את הדלת, עוד לפני שאמסור את המכתב, מיד יהרגני". אמר לו הרב: "אם כן, שלח את המכתב ע"י שליח, לאחר כן תלך אליו". וכן עשה. כאשר הכפרי נכנס לפריץ אמר זה בחיך: "נראה, שרברך אדם עשיר הוא". וגילה כי במכתב היה הסכום של מאה זהובים, הלא הם דמי משכורתו, שקיבל עבור שלושה חודשים, אשר נתן כדי להצילו.

בספר 'שרי האלף' הובא כי פעם, בעת שכיהן כרב בעיר חוסט, הביא לו המשמש את משכורתו החודשית. ראה המהר"ם שהסכום גבוה יותר מאשר בפעמים הקודמות. ולכן אמר: "יש פה טעות!" ענה המשמש: "כבוד הרב, אין טעות. הקהילה החליטה להוסיף למשכורתכם". הרב סירב לקבל באמרו: "רק לפני מספר חודשים דרשו השוחטים והמלמדים תוספת שכר וראשי הקהילה טענו בתוקף, שאין כסף בקופת הקהל, ובשבילי יש?". מיד הוחלט להוסיף גם לשוחטים ולמלמדים, ורק אז הסכים רבינו לקבל גם הוא את התוספת.

בספר 'בהיות הבוקר' הובא כי ר' שאול בראן ביקר אצל המהר"ם שיק לפני פטירתו, וראה שכל איבריו נפוחים. ראה המהר"ם את צערו של ר' שאול על מצבו, ואמר, שהוא מתחנן לבורא לחיות, גם אם נגזר עליו שישכב במטה כל ימיו כמו כעת, ולא לעשות מאומה, רק לזכות ולומר "שמע ישראל" פעם אחת ביום!

הרב יוסף משאש זצ"ל - נולד בעיר מקנס שבמרוקו, בחודש סיון שנת ה'תרנ"ב (1892). בהיותו כבן 12 שנים בלבד נפטר אביו, שהיה תלמיד חכם עצום והיה מרבה בסיגופים ותעניות ומיעט בשינה והרבה להצטער על צער עם ישראל. ורבינו נאלץ לשאת בעול פרנסת ביתו. אעפ"כ לא הניח ידו מתלמודו ולמד בישיבת 'עץ חיים' והפליא את כל רואיו בידיעותיו.

בצעירותו למד בישיבה שהקים הרב הלפרין במקנס, תוך שהוא לומד בעיקר תורה והלכה. כשהיה כבן 16 ניתן לראות את היקף ידיעותיו מתוך מכתבים ששלח והתפרסמו בהמשך באוצר המכתבים (בחתימתו ה'יו"ם, הצעיר יוסף משאש). בשנת ה'תרפ"ד (1924) בהיותו כבן 31 נבחר לכהן כרבה הראשי של העיר תלמסאן שבאלג'יר, תפקיד אותו ביצע במשך 17 שנה. בהמשך, לאחר פטירת ר' משה טולידאנו, בשנת ה'ת"ש (1940) חזר לעיר מקנס כדי לשמש כדיין. השתדל לעשות שלום בית כפי יכולתו. דרשותיו היו לשם דבר ומשכו כמעט את כל תושבי עירו.

כמו כן לרבינו היו מהלכים במסדרונות השלטון, תוך שהוא זוכה לכבוד ממלך מרוקו. בנוסף זכה לאות כבוד מהמלך ומשר החינוך. קשריו אלו הועילו לו לצורך פעילות לטובת היהודים. בשנת ה'תשכ"ד (1963) עלה לארץ ישראל והתיישב בחיפה. בתחילה סירב לכהן כרב בחיפה, למרות מעמדו הרם במרוקו, לבסוף לחץ של ראש העיר דאז (אבא חושי) הובילו להסכמתו. בשנת ה'תשכ"ח (1967) החל לכהן כרבה הראשי הספרדי של העיר חיפה. בתפקיד זה החזיק עד פטירתו. נפטר ב-ב' בשבט ה'תשל"ד (1974). חי כ-82 שנים. ציונו בחיפה.

אביו: ר' חיים. **אמו:** מרת שמחה (לבית גנו). **נשותיו:** מרת שמחה כהן (זיווג ראשון- בשנת ה'תרס"ח). מרת רחל (זוג שני- בתו של ר' יחיאל לכריף. בשנת ה'תרפ"ב. בנו היחיד ממנה ולבסוף התגרשה ממנו והרב נותר עם אשתו הראשונה). **מרבתי:** ר' חיים ברדוגו. **בנו:** ר' אליהו. **מספריו:** חיבר למעלה מ-48 ספרים, חלקם הגדול טרם יצאו לאור. להלן רשימה חלקית של ספריו: **ישו"ת מים חיים- או"ח •אוצר המכתבים- מכתבים שכתב ואיגד יזבח תודה- דיני שחיטה ויזכור יוסף יגרש ירחים- דיני גיטין •בגדי ישע- פירוש להושענות נחלת אבות- על פרקי אבות •הגדה של פסח •יהוד יוסף חי- לקט פסקיו בארבעה חלקי השולחן ערוך •נר מצווה- עוסק בחג החנוכה •נשמת חיים •לקט הקמח •תפארת בנים אבות**

בעת כהונתו בתלמסאן, היה זוג צעיר אשר מדי פעם הייתה האישה קונה בשר מהאיטליז, הקצב שאל את האשה: "האם את רוצה בשר מוכשר או שתכשירי בביתך?". האשה שלא הבינה למה הכוונה לקחה בשר לא מוכשר. באחד הימים פגש הקצב את הבעל, ושאלו: "אשתך כה צעירה, וכבר יודעת להכשיר בשר?", וכששמע זאת בעלה נחרד, מפני שחשב לתומו, שאשתו קונה בשר מוכשר. מיד פנה לביתו והחל להטיח בה דברים קשים, שהכשילה אותו בבשר איסור, האשה שהתחנכה בבית הוריה שבכל שאלה פונים לרב, הציעה לבעלה: "הבה ניגש לרב ונשאל האם נהגתי כשורה ואם לאו- נשאל כיצד נעשה תשובה על מעשיי", הבעל שמע בקול אשתו וניגש לרב העיר הגאון רבי יוסף משאש, ובידם הסיר שבו בישלה האשה את הבשר, הבעל שטח את עיקרי הדברים לפני הצדיק.

כשסיים, לתדהמתו הרבה, הרב טעם מהתבשיל והפטיר: "בשר זה מוכשר". ויהי זה לפלא בעיניי הבעל. מאחר שמעשה הרב נראה מוזר בעיניו החל לספר על מעשה רב העיר, עד שנהפך לשיחה בני העיר. העסקנים לא יכלו לשמוע את חרפת הצדיק ופנו אליו לאחר בקשת המחילה, ושאלוהו לפרש מעשהו, וכיצד ייתכן שאמר על בשר, שאינו מוכשר כי ניתן לאכול. השיב הצדיק: "יש חלק בבשר שאסור לאכול מהתורה, וישנו חלק שאסור לאכול מדרבנן, וישנו חלק שאסור מצד המנהג. ואותו אכלתי בשביל להשכין שלום בית בין בני הזוג!". ובמקביל זימן את האשה למשרדו ולימדה הלכות הכשרה, לבל ייכשלו להבא.

על שקידתו המופלאה מסופר, שהיה לומד מדי חג את המסכת בש"ס העוסקת מעניא דיומא, מאחר ששנים כך נהג החל הרב ללמוד מסכת מהתלמוד הירושלמי, עד שנפגש עם דף, שלא הצליח להבינו כשורה. לאחר מאמץ רב עדיין לא הצליח לפצח את הסוגיה. לפיכך החליט לנסוע לקזבלנקה, ששם יש מספר חניות לספרי קודש, כדי לקנות ספרים, שאולי יעזרו לו להבין (מרחק הנסיעה ממקנאס לקזבלנקה כ-300 קילומטר) והתחבורה אינה זמינה כבימנו). לאחר שהגיע לעיר, נכנס לחנות.

המוכר רואה רב הדור פנים ומציע את עזרתו, "איזה ספר כבודו מחפש?"- עונה הרב: "האם יש תלמוד ירושלמי עם ביאור?"- "מקסימום יש לנו תלמוד בבלי. כבודו מחפש דבר, שלא נמצא במדינתנו", הרב הודה למוכר ועבר מחנות לחנות, שש חנויות במספר ולא מצא את מבוקשו, משם שם פעמיו אל עבר ביהמ"ד. שם פגש אחד מחכמי העיר, ששאלו: "במה זכינו שהרב הגיע לעירנו?" סיפר לו שמחפש תלמוד ירושלמי עם ביאור ולא מצא בכל העיר, יעץ אותו הרב: "בגבול ספרד יש עיר נמל בשם טנג'יר, ושם יש חכם מפורסם סבא דמשפטים הגאון ר' מרדכי בן ג'ו, כל שדר"י ארץ ישראל שמגיעים לביתו מביאים עימם מתנה לרב ספרי קודש מארץ ישראל, וידוע, שלרב יש ספריה ענפה. אולי כבודו ימצא אצלו את מבוקשו".

רבינו נסע מקזבלנקה חצי יום לטנג'יר, נכנס לחדרו של ר' מרדכי ושאל: "האם יש לכבודו תלמוד ירושלמי עם ביאור?"- ענה הלה: "קיים בספרייתי", קרא לשמש וביקש מהרב, "כבודו יתלווה עימו בלימודו בספר", עיין רבינו והנה ראה, שמפרשי הירושלמי עומדים על הקושיא שעליה התקשה, צהלה עלתה על פניו והוא הודה לר' מרדכי ונפרד לשלום. משם נסע לעיר קזבלנקה והתעכב זמן מה, שם פגש את אחד מגברי העיר ששאלו: "כבודו מה עושה בעירנו?" סיפר הרב על מבוקשו, אמר הגביר: "כבודו לא צריך לקנות תלמוד ירושלמי. אני אתן לרבינו סט חנים בידועי שהרב ילמד בספרים מהעמוד הראשון ועד האחרון", שאל הרב: "מהיכן השגת את הסט?", סיפר הנגיד שנפטר ר' מרדכי בן ג'ו רב העיר טנג'יר, וקנה הוא מידי היורשים את כל הספרייה. העשיר כתב שטר ליורשים וביקש מהיורשים לתת את הסט של התלמוד הירושלמי. נסע רבינו שוב חצי יום לטנג'יר הגיע לידי היורשים, קיבלו את השטר אך נענה בשלילה, "מנהגנו שלא מוצאים דבר מבית המנוח עד תום שנה", נפרד הרב מהם וחזר למקנאס, לאחר שנה חזר את המסלול הארוך הזה שוב פעם, וכל זה בגלל אהבתו לתורה הקדושה.

רבי משולם זושא מאניפולי זצ"ל – נולד בשנת ה'ת"צ (1729). אביו ר' אליעזר ואמו היו בעלי מעשי חסד וצדקה ולהם 7 בנים ובת אחת. שניים משבעת הבנים חשקה נפשם בתורה – ר' אלימלך (בעל ה'נועם אלימלך') ואחיו הצעיר ר' זושא, אשר כונו "**האחים הקדושים**". הם למדו יחד ולאחר שמילאו כריסם בתורה, תלמוד ופוסקים, התעמקו בלימוד קבלה, בייחוד בתורת האר"י ובקבלה המעשית שלו. **קיבלו עליהם גלות במשך שמונה שנים**, עסקו בסיגופים ובצומות, חיו חיי צער וסבלו מגידופים.

ממייסדי תנועת החסידות, נחשב כעובד השם באמת ובתמימות. החזיר רבים בתשובה על ידי שהוכיח אותם בצורה מתוחכמת שהיה מתוודה כביכול על חטאיו ליד אדם שבאמת חטא אותם חטאים וכך היו האנשים מבינים את הרמז וחוזרים בתשובה. תמימותו שהייתה לפלא בעיני רבים, ונועם הליכותיו משכו אליו המונים אשר באו להתברך מפיו. היה מחלק את כל אשר העניקו לו חסידיו לצדקה. נפטר ב-ב' שבט ה'תק"ס (1800) באוקראינה. חי כ-71 שנים.

אביו: ר' אליעזר ליפא. **אמו:** מרת מירל מיריש. **מרבותיו:** ר' דב בער (המגיד ממזריטש). **נשותיו:** מרת הנדיל (זיווג שני). **ילדי:** ר' צבי מנחם אוירבך (ממלא מקום אביו), ר' ישראל אברהם מטשרני-אוסטרהא. **חתנו:** ר' מנחם נחום. **מספריו:** **ימנות הזהב** – דברי תורתו •בוצינא קדישא- קורות חייו (אסף ר' נתן נטע קאליבעל).

מסופר על ר' זושא, לאחר שבועיים ששהה אצל רבו המגיד ממזריטש, בא להיפרד מרבו. קודם צאתו, המגיד בירך את ר' זושא שימצא במהרה חתנים טובים, ואז הוציא מעטפה עם סך של **שלוש מאות רובל לצרכי החתונה**, משום שידע על עניותו הרבה של ר' זושא.

בדרך לביתו כשעבר ר' זושא באחת העיירות בדרך, ראה ליד בית הכנסת התקהלות גדולה. הוא פנה לשם, ולשאלתו נענה כי הייתה אמורה להתקיים במקום חתונה שמחה במיוחד של ביתה היחידה של רוח'ל האלמנה. כל העיירה התאספה לשמוח בשמחה מיוחדת זו, אולם רוח'ל שהתחייבה לתת לחתן נדוניה של שלוש מאות רובלים, אותם חסכה במשך שנים פרטה לפרטה, איבדה את כל הכסף ולא מצליחים למצוא את כספה האבוד.

ר' זושא שנזכר כי בכיסו מונחים שלוש מאות רובלים, נדחף לתוך ההמולה והכריז **בקול כי הוא מצא את הכסף האבוד**. הקהל כולו הריע לו, והתזמורת החלה שוב לנגן תוך שר' זושא נישא על כפיים. לאחר מספר דקות פנו אל ר' זושא בבקשה שייתן לחתן את הכסף. בתשובה ענה כי הוא מבקש מהאלמנה לתת סימנים והיה ויתאימו למציאתו, ייתן את הכסף. האלמנה פרטה בפניו את השטרות השונים שמהם היה מורכב צרור כספה, ור' זושא ענה כי אכן מצא, וכי הוא רץ למלונו להביא את הצרור. **הוא רץ אל חלפון הכספים ופרט את הכסף שקיבל על פי הסימנים שקיבל מהאלמנה**. כשחזר לחתונה עם הכסף, הקהל התלהב והתחיל לשיר לכבודו. מפה לפה ניתן היה לשמוע את קריאות ההתפעלות מיושרו של מוצא האבדה על שלא העלים עיניו והחזיר האבדה לבעליה.

ר' זושא החל לשלש את הכסף לידי החתן. אך כשהגיע לשלושים רובלים האחרונים הפסיק **וטען כי את השלושים הנותרים הוא שומר לעצמו כשכר טרחה**. הקהל התרגז, וכל שעקשנותו של ר' זושא התגברה כך מנת הקללות והחירופים התעצמו. לאחר דין ודברים החליטו לקחת את הפושע לרב העיירה על מנת שיכריע מה דינו. הרב כששמע את דרישתו של ר' זושא החל לצעוק עליו וציווה עליו להחזיר מיד את כל הכסף. ר' זושא בחוסר ברירה הוציא את שארית הכסף ונתן לחתן תוך שכולם צועקים עליו ומבזים אותו. לאחר שיצא, נזכר הרב כי האיש המוזר הזה הינו זושא תלמידו של המגיד ממזריטש, תלמיד שכל כך משתבח בו, והרגיש שחייב לספר למגיד מיהו באמת תלמידו רודף הממון.

כשהגיע למזריטש סיפר המגיד לרב את כל המעשה. המגיד הבין מיד כי ר' זושא נתן את כספו שלו, וביקש כי יריצו סוס מהיר לרדוף אחר ר' זושא ולהביאו חזרה. כשחזר, המגיד ציווה עליו כי יסביר את פשר התנהגותו. בחוסר ברירה סיפר ר' זושא כי בעת שהכריז כי מצא את הכסף **היצר הרע התחיל לשבח אותו על המעשה האציל שעשה בוותרו על כספו שלו לטובת האלמנה**. "כשרקדו לכבודי, הרגשתי שאני כמעט ולא יכול לעמוד מול היצר הרע שניסה בכל כוחו להפילני בגאוה. וכשהלכתי לחלפון הכספים הרגשתי שעוד רגע אני נופל לחלוטין ברשתו, לכן אמרתי לקהל כי אני דורש שכר תמורת החזרת המציאה, ותוך רגע כל הכבוד העצום התחלף בביזיונות שאין כדוגמתם, ואז יצרי הרע ברח מהמקום במהירות". כשיצא ר' זושא אמר המגיד לנוכחים: **"לעשות מעשה טוב זה דבר אחד, ולעשות אותו בשלמות המידות זה כבר דבר אחר"**

פעם אחת הגיע ת"ח למגיד ממזריטש ושאל: "כיצד אמרו רבותנו: חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה, והרי דבר זה קשה ביותר?". ענה המגיד שאת התשובה יקבל אצל רבינו. **רבי זושא סבל יסורים ומכאובים, מכף רגלו ועד ראש**. הלך החכם לרבי זושא וסיפר שבא בשליחות רבו המגיד ממזריטש שיסביר לו את המאמר התמוה של חז"ל. הביט בו רבי זושא בתימהון, וענה: **"על שאלה כזו צריך לענות משהו שלפחות סבל פעם אחת דבר רע, ואני שמעולם לא סבלתי דבר רע, איני יודע להשיב"** הבין אותו חכם את משמעות הדברים מהצדיק אשר מדוכא הוא ביסורים, וטוען שאינו יודע מהי רעה.

רבי מנצור בן שמעון זצ"ל - נולד בצפת בשנת ה'תרע"ב (1912). התייתם מאמו בהיותו כבן שלוש, ודודו ר' אהרון בן שמעון (רבה של צפת) גידלו בביתו. בצעירותו גלה למקום תורה לישיבת 'תפארת ישראל' בחיפה. בשנת ה'תרצ"ד (1934) הגיע לישיבת "פורת יוסף" בעיר העתיקה בירושלים ושם התגורר בצריף פח עם ידידו ורעו, הגאון רפאל עבו ולמרות תנאי המחיה הקשים היה שמח בחלקו.

בשנת ה'תרצ"ה (1935 - בהיותו כבן 23 שנים בלבד!) נתמנה כר"מ כללי (כשנעדר ר"מ מסוים היה רבנו ממלא מקומו), ותוך זמן קצר שמש כר"מ בישיבה. בבוקר לימד תלמוד בעיון, ואחר הצהריים לימד מקרא, נ"ך, הלכה, אגדה, מוסר, תולדות חכמי ישראל ועוד. בתפקיד זה מילא עשרות שנים. **גאון בנגלה ובנסתר. בעל רוח-הקודש. ענוותן מופלא.**

מעל הכל בלטה אהבתו לתלמידיו ודאגתו למחסורם הרוחני והגשמי, וכינוהו הרמב"ן שמעון. היה מכתת רגליו ומרביץ תורה לבעלי בתים בכמה מקומות. שימש כחבר לשכת הרבנות הראשית לישראל בירושלים, והיה לבוחן ראשי למינוי רבנים, פוסקים ומורי הוראה. שקדן עצום. שעות רבות היה לומד ללא שינה. **מעולם לא ראו אותו יוצא מגדרו או כועס.** מיעט בדיבורו.

נתבקש לבית עולמו בתאריך ב' שבט ה'תשנ"ח (1997). חי כ-85 שנים. ציונו בהר המנוחות בירושלים. בפטירתו ביקש שלא יכתבו על ציונו שום תוארים אלא יכתב: **'זאת מצבת קבורת נר"ן של עבדך בן אמתך מנצור בן יעל למשפחת בן שמעון'**

אביו: ר' יעקב. **אמו:** מרת יעל. **אשתו:** מרת יפה (בת ר' ניסים). **ילדיו:** ר' מרדכי חזקיה (נפטר בחי"אביו). ר' שלמה, ר' נסים, ר' מסעוד ובת אחת (נשואה לר' שלום כהן ר"י "פורת יוסף").

מרביתיו: דודו, ר' אהרון בן שמעון (רבה של צפת), ר' עזרא עטיה. **חברותא:** ר' אפרים הכהן. **מתלמידיו:** ר' בנציון אבא שאול, ר' יהודה צדקה, ר' יוסף עדס, ר' עובדיה יוסף שליט"א (מרן), ר' שלום כהן שליט"א (ר"י פורת יוסף), ר' בן ציון מוצפי שליט"א (ראש-ישיבת 'בני ציון') ור' משה טופיק.

מחיבוריו: **שמן המאור** - על התורה, ובנושאים שונים בכל חלקי פרדס התורה.

להלן מספר סיפורים המעידים, כי לרב היה רוח הקודש: סיפר בנו ר' שלמה שליט"א: "באחת הפעמים הגיע יהודי לאבא ושוחח עימו. כשיצא- ראיתי כי פני אבי מקרינים שמחה. פניתי אל היהודי ושאלתי אותו: 'מה אמרת לאבי ששימחת אותו כל כך?' וסיפר לי שלא זכה שיהיו לו ילדים במשך שנים רבות ולפני זמן מה בא לבקש מאבא ברכה, **ועוד לפני שבא לבקש ברכה אבא אמר לו: 'בפורים אשתך תהיה בבית חולים'.** באותו זמן לא ידע מה רצה ולא הבין את פשר דברי אבי. על מה תהיה אשתו בבית חולים? האם זו ברכה או קללה? **ובאמת מדברי אבי לא נפל דבר, בפורים אשתו נפקדה בבן זכר והייתה בבית החולים, ועתה הוא בא להודות לו.**"

עוד סיפר בנו, כי אחד התלמידים איבד סכום כסף, וכתוצאה מכך גרם לביטול תורה, מאחר שכולם ניסו לעזור ולחפש את הכסף. לפתע ניגש אליו חכם מנצור ואמר: **'לך לארון בצד שמאל למטה, הכסף נמצא שם'**, ואכן התלמיד הלך ומצא שם את הכסף. כשחזר אמר לרבינו בהתפעלות: 'מופת, מופת', אמר לו רבינו בענוותנותו: 'אין כאן מופת, כיוון שידעתי שאתה מפוזר קצת והנחתי שהשארית את הכסף שם', ואמר לו כך בענוותנותו על מנת שלא יבחינו בגודל הנס.

יפר הגאון ר' ברוך שרגא שליט"א, כי **זוכר הוא שרבינו היה אומר לבחורים בבוקר, מה שעשו בלילה.** מעשה אחד חרות בזכרוננו היטב: אחד הבחורים התגורר בקטמון והיה מגיע בכל יום לישיבה בגאולה. ומיודענו זה היה ב"ה כשרוני ומתמיד וקולט במהירות את הלימוד. והנה יום אחד הגיע לשיעור, ועל אף ניסיונותיו להבין את השיעור- לא קלט ולא הבין מאומה והיה בצער רב על כך.

אמר לו חכם מנצור: **'אתה בדרך לכאן הסתכלת על צלב'**, הבחור לא הבין, מה רוצה הרב. 'איזה צלב?', הקשה, "אני לא יודע על מה הרב מדבר". ענה לו הצדיק: **'באחת התחנונות של קו 4 ישנה כנסייה ואתה הסתכלת שם, נזכר התלמיד והתפלא מאוד, איך ידע רבינו זאת והודה לו על כך.**

עוד מעשה נורא שסיפר בנו ר' שלמה על אביו חכם מנצור זצ"ל: 'מעשה זה אירע לפני מספר שנים בבני ברק. זוג מבוגרים היו מקורבים לאבא, ומדי פעם היו נכנסים אליו. **יום אחד חלתה האשה במחלה קשה ל"ע (תולעים בכבד).** הרופאים אמרו, שמוכרחים לבצע ניתוח דחוף. אולם, דא עקא, ביצוע הניתוח באותם הימים היה מסוכן עד מאוד, ויש ספק לגבי מידת הצלחתו. ביום חמישי באו בני הזוג לאבא בבכיות, וסיפרו לו על הבדיקה שהייתה ביום רביעי ושהניתוח מפאת דחיפותו נקבע כבר ליום ראשון הקרוב.

אמר להם אבא: **"אין תולעים בכבד ואין שום דבר. בקש שיעשו עוד צילום ויראו"**. היהודי יצא משם באמונה שלמה, וביקש ביום ראשון עוד צילום לפני הניתוח. כשראו שהוא מתעקש – הסכימו, ואכן בצילום לא מצאו כלום. הפרופסור, שנכח שם, אמר: **"אני רואה שאתה יהודי דתי, לך תעשה בשבת סעודת הודיה על הנס"**. אמר לו אותו יהודי, שעשה כבר אתמול 'סעודת הודיה', כי האמין בדברי הרב.

האדמו"ר הרב שמחה בונים קאליש מאטוואצק זצ"ל- נולד בשנת ה'תרי"א (1850) בעיירה וורקא שבפולין. בצעירותו סבל מרגליו ועד לגיל שמונה לא יכול היה לעמוד על רגליו. בבר-המצווה אמר עליו אביו, שמי שרוצה לראות את ר' בונם מפשיסחא, יסתכל בבני ויראהו. בשנת ה'תרכ"ח (1867), בהיותו כבן שבע עשרה, נפטר אביו. רוב חסידי אביו דבקו בתלמידו רבי דב בעריש מביאלה, אך חלק מחסידי אביו דבקו ברבינו הצעיר וקיבלוהו לאדמו"ר. סגפן. הקפיד להמתין בין אכילת בשר לחלב 24 שעות. הייתה לו דירה מיוחדת, אשר הייתה נעולה כל ימות השנה ושימשה לימות הפסח וכן כלים, רהיטים ובגדים לפסח. ידוע בחומרותיו באפיית המצות, ולמרות הכול, אכל רק 'כזית' מצה, שחייבים לאכול בליל הסדר בלבד. אכל רק משחיטת שוחטו המיוחד ולכל מקום שנסע, שוחטו התלווה אליו. **בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. ענוותן.**

בשנת ה'תרמ"ז (1886) לאחר כתשע עשרה שנים ששימש כאדמו"ר בוורקא, החליט לעלות לארץ ישראל ולהתיישב בה. עם הגיעו התיישב בטבריה אולם הויזה שקיבל הייתה רק לחודש ימים ולאחר שוחד הוארכה לשלושה חודשים. לאחר מכן גורש ע"י הטורקים חזרה לפולין. בשנת ה'תרס"ו (1905) החליט באומרו: 'אין גבהות לפני המקום'. נפטר ב-ב' שבט ה'תרס"ז (1907). חי כ-57 שנים. ציונו בטבריה נקבר ליד תלמידו הבעש"ט הק'. את מקומו מילא בנו ר' מנחם מנדל.

אביו: ר' מרדכי מנחם מנדל. **אימו:** מרת חיה. **אשתו:** בת הגביר ר' אליהו הרץ (מחסידי האדמו"ר רבי יחיאל דנציגר מאלכסנדר). **מרביתיו:** אביו, ר' מרדכי מנחם מנדל. **מתלמידיו:** ר' מנחם מנדל זילברשטיין. **בניו:** האדמו"ר ר' אברהם משה מפליניץ, האדמו"ר ר' מנחם מנדל מסאבין, האדמו"ר ר' ישראל יצחק מקאליש, האדמו"ר ר' יעקב דוד מאטוואצק. **בנותיו:** מרת צביה (נשאה לר' ישעיה אלימלך רייבסקי מביאלבזאג), מרת רחל.

בין חסידי ווארקא היה גביר ושמו ר' איציל מינץ מגוברובא. פעם רכש הגביר יער גדול מדוכסית, ואחד הסעיפים בחוזה המכירה היה, שחייב לקחת את כל העצים עד סוף החורף של אותה שנה, ואם לאו- יפסיד את כספו. כאשר הדבר נודע לרבינו, הייתה לו תרעומת על הגביר שהסכים לסעיף זה, שהרי ייתכן חלילה שיקלע למזג אוויר חורפי ולא יוכל לפנות את העצים מהיער ויפסיד את כל כספו. לפיכך כתב רבינו מכתב לדוכסית, ובו ביקש ממנה, שתחליף את החוזה מתאריך עד סוף החורף ותאריך את המועד לחמש שנים, וזה היה נוסח המכתב:

"מכיוון שבנך חולה, וסיבת המחלה היא, משום שלמד בפטרבורג ועמד בניסיון ולא עלה בלימודיו, לקח לליבו ונעשה חולה, והרופאים התייאשו ממנו. אבל זו לא הסיבה העיקרית. דעי, שכל ענין המחלה היא מחמת שרצית לרמות את היהודי הסוחר מהיער וליטול ממנו הכול בחינם, אבל אם תחליפי את החוזה לחמש שנים, ותקרי את הישן, אני מבטיחך, שבנך יחזור לאיתנו. וכדי שתראי, כי דברי יתאמתו, השליח ימתין, עד שבנך יחלים והוא יחתום על החוזה החדש מצידו של הסוחר". כאשר ראתה הדוכסית את תוכן המכתב, נדהמה מרוח קודשו של רבינו, אשר ידע על מחלת בנה, ועוד הסביר לה סיבת חוליו - ותיכף ומיד הסכימה לבקשתו. היא קרעה את החוזה הקודם, ושליחו של הרבי חתם מיד על החוזה החדש, ולחסידי באה הישועה. (הרבי הקדוש מאטוואצק)

אביו של החסיד רבי מרדכי מרקיל, כתב לבנו, ששהה בארץ ישראל, כי אין לו פרנסה. נכנס הבן עם מכתב זה אצל רבינו, ששהה בירושלים עיה"ק והראה לו זאת באומרו: "הרי אבי נסע גם אליכם וגם אל אביכם, ולכן צריך כבודו לראות, שיהיה לו פרנסה במנוחה". השיב לו הרבי: "היום צריכים להתפלל על החיים". אמר לו רבי מרקיל "הלא אמרו (תענית ח): חז"ל דכי יהיב רחמנא שובעא לחיי הוא דיהיב". אמר לו שוב: "צריכים היום להתפלל על החיים". שוב חזר רבי מרקיל על דברי חז"ל האמורים. ושוב שילש הרבי באומרו: "צריכים לבקש היום על החיים". או אז פרץ ר' מרקיל בבכי. כשראה זאת רבו, אמר לו: "אל תירא, לא יקרה לאביך שום דבר רע".

אחר כך קיבל מכתב מאביו, בו סיפר לו, שבאותו יום נסע לוורשא הבירה, וביום ההוא היה בוורשא יום הנקרא 'יום הדם' ר"ל. ויהי כאשר בא לוורשא, מיד פנה אל תחנת הרכבת, כשבכוונתו לעלות ולנסוע אל הסוחר שלו. כשעלה על הקרון, מצאו כמעט ריק מאדם. לפתע, ניגש אליו פלוני ואמר לו: "אין פה מקום עבורך". פנה והלך לצד אחר. אך גם לשם בא האיש ואמר לו: "אין כאן מקום עבורך". ירד איפוא מקרון זה וחשב לילך לתחנה אחרת, שם ייסע בקרון אחר. כיוון שהחל מהלך ברחובות, ראה שכל הדרך מלאה בדם, אין קרונות ואין עגלות. החל ללכת רגלי ועבר על הגשר המפריד בין פרגא לוורשא. חיילים רבים עמדו שם הכן עם הרובה שלהם והביטו עליו, והוא עליהם, ולבסוף, הגיע אל הסוחר בשלום.

כאשר ניכנס אצל הסוחר, נדהם האיש ושאלו בתימהון, כיצד בא ב'יום הדם' הנורא הזה ר"ל, ושח לפניו כל המעשה. אמר לו הסוחר, שהיו לו ניסים גדולים, כי באותו קרון נסע גדול שלהם, וזרקו עליו פצצה, וכל מי שהיה בתוך הקרון ל"ע התרסק כליל, וישנם הרוגים ופצועים. אותו סוחר החזיקו בביתו עד יעבור זעם ושלחו לביתו. כשקיבל ר' מרקיל מכתב זה מאביו, רק אז הבין, מדוע רבו אמר: "היום צריכים לבקש על החיים". תיכף ומיד רץ לבית רבו להודות לו. כשבא אל הקודש פנימה, הרעים עליו הרבי בקול רם: "אל תבלבל לי את הראש". והוא נאלם דום למשמע דברים אלו. אחר פנה אליו הרבי, הורה לו לסגור את הדלת, ואמר לו: "דע לך, כי מי שנוסע לרבי בשביל מופתים, עובר עבירה על הוצאות הדרך שמיניח בזה" (מורשא).

פעם אחת בהיותו בטבריה בשנים האחרונות לחייו, ירד מביתו לרחוב, וכדי להגיע לרחוב, היה עליו לרדת מספר קומות, כאשר בכל קומה מדרגות רבות. והנה נדמה לו, שאישה עולה במדרגות. היות שחשש שמא יפגום בראייתו, לפיכך קפץ מהחלון, שהיה בחדר המדרגות למטה, ומזה סבל מאוד עד יום פטירתו.

רבי משה לייב מסאסוב זצ"ל: נולד בברודי בשנת ה'תק"ה (1745). מגדולי רבני החסידות. גדול בנגלה ובנסתר. זמן מה ישב באפטה ומשעבר לסאסוב שהפכה למרכז חסידי גדול אליה נהרו אלפי מעריצים. כל ימי היה בעל יסורים, ועם כל זאת היה מכתת את רגליו תמיד עבור פדיון שבויים, קירוב רחוקים ועוד. **מפורסם כאוהב ישראל, כדואג לעניים ולסובלים, והוא כונה בתואר "אבי האלמנות והיתומים"**, עשרות אגדות מוסרות על מסירות נפשו במעשי צדקה ופדיון שבויים. נודע גם בהתלהבותו העצומה ונמנה על יוצרי הניגון והריקוד החסידי. בעל מידות מופלאות. מפורסמת אמרתו: "כל מי שאינו מוכן למצוץ את המוגלה של ילד יהודי, לא הגיע למידת אהבת ישראל". מעולם לא הקדימו איש לשלום. בכל יום עבר על יד בתייהם של אלמנות העיר ובירכן בצפרא טבא. נפטר ב-ד' שבט בשנת ה'תקס"ז (1807). חי כ-62 שנים. את מקומו ירש בנו, שהיה בן שבע בשעת פטירת אביו.

אביו: ר' יעקב. **אמו:** מרת רבקה. **בנו (יחידו):** ר' יקותיאל שמלקה. **בתו:** מרת פסיה לאה (נישאה לר' דוד הגר מזאבלטוב בעל ה'צמח דוד' בן ר' מנחם מנדל הגר מקוסוב). **מרבתי:** ר' שמואל שמלקה מניקלשבורג (רבו המובהק, שבמשך 13 שנה לא זזה ידו מתוך ידו), ר' אלימלך מליז'נסק (בעל ה'נעם אלימלך'). **מתלמידיו:** ר' יעקב יצחק מפשיסחא (היהודי הקדוש), ר' צבי הירש מזידיטשוב, ר' מנחם מנדל מקוסוב, ר' אברהם דוד מבוטשאטש, ר' מה חיים אפרים (אב"ד קאליש), ר' מאיר מפרימישלאן. **מספריו:** **ליקוטי מר"ל** - חידושי על מספר מסכתות • **תורת הרמ"ל השלם** • **חידושי רמ"ל**.

הצדיק רבי משה-לייב מסאסוב התמסר למצוות פדיון-שבויים. בכל פעם שהגיעה אליו ידיעה על יהודי שהושם בכלא, ולעיתים זו הייתה משפחה שלמה שהושלכה לבור, היה מניח את כל ענייניו ויוצא לפדותם ולשחררם. מכתת היה את רגליו מעיר לעיר ומכפר לכפר ומקבץ כסף למטרה הנעלה.

פעם אחת נודע לו, על משפחה שראשה, חוכר אחוזה, התקשה לעמוד בדמי החכירה הגבוהים, והוא ובני ביתו נמקים כבר שבועות ארוכים בכלא. מדובר היה בחוב גבוה מאוד, שהצטבר זמן רב. לקח רבינו את שקית הטלית והתפילין שלו, ארז צרור מיטלטלין קטן, ויצא לדרך. שוב חזר לאותן כתובות, שבהן ביקר אך לפני זמן לא-רוב, וניסה לסחוט עוד כמה פרוטות מהכיסים שהתרוקנו.

הימים נהפכו לשבועות והסכום שבידו הגיע אך בקושי לכשליש משיעור החוב. בראותו, כי קלושים הסיכויים שיצליח לגייס בפרק זמן סביר את מלוא הסכום, נסע לבית הפריץ, והציע לו פירעון חלקי של החוב, תמורת שחרור מיידי של המשפחה הכלואה, והתחייבות שלו לפרוע את היתרה בתוך זמן שייקצב. הפריץ דחה אותו על הסף. לא הועילו לרבי משה-לייב תחנונותיו, ואף לא הסבריו ההגיוניים, כי שום תועלת כלכלית לא תצמח לפריץ מכליאת בני המשפחה. הפריץ היה עקשן.

מאוכזב ומדוכך עזב רבינו את בית הפריץ. הוא חש, כי הפעם אינו יכול להושיע את בני המשפחה המסכנים. **"סהדי במרומים שבכל כוחי התאמצתי"**, הרהר בליבו. בעודו נוסע בדרך, הבחין בעגלת משטרה הבאה מולו. כשהתקרבה העגלה, שמע זעקות כאב עולות מתוכה. **כשחלפה העגלה על פניו, הבחין ביהודי שוכב על קרקעיתה ושוטר גברתן מצליף בו בשוט.** זעקות היהודי פצעו את ליבו. מיד הפנה את עגלתו לאחור והחל לדלוך בעקבות עגלת המשטרה. ה'מרדף' הסתיים בתחנת המשטרה הקרובה. שני שוטרים הורידו את היהודי הכבול והחבול מהעגלה, וגררוהו פנימה. רבי משה-לייב התגנב בעקבותיהם, מצטנף בפינתו כדי שלא למשוך תשומת-לב ולעורר שאלות מיותרות. השוטרים הכניסו את היהודי לתוך חדר גדול, שבו ישב מפקד התחנה, וסיפרו על עלילותיו של האיש. **התברר, כי הלה נתפס בשעת גנבה מביתו של אחד מעשירי הסביבה. היהודי הגנב לא הכחיש את האשמה, ורק ניסה לתרץ את מעשיו באומרו, שאין לו במה להאכיל את ילדיו. מפקד התחנה לא נהג בו ברחמים, והורה להשליכו לצינוק, לחודש ימים.**

רבינו אף שבתוך-תוכו חש בושה עמוקה ממעשהו של היהודי, לא היה יכול להבליג. **אהבתו היוקדת לכל יהודי, יהיה מצבו הרוחני אשר יהא, הקפיצה אותו ממקומו. "מפקד התחנה!", קרא מקצה החדר, "אכן, מדובר במעשה שיש עמו קלון, אך אולי לאחר שאפדה אותו, תמורת דמי-כופר נכבדים, ואפרוש עליו את חסותי, אצליח להחזירו לדרך הישר!"**. הצעתו של הצדיק קסמה למפקד התחנה והוא נענה לה בחיוב. הנה יש כאן הזדמנות להרוויח משהו 'ממשי' מכל הסיפור הזה. רבי משה-לייב הוציא את הכסף, שקיבץ לפדיון בני המשפחה והניחו על שולחן המפקד. 'כך, לפחות, יעשה בכסף שימוש הדומה ליעודו המקורי', התנחם. בצאתם מהתחנה הזמין הצדיק את היהודי, שזה עתה ניצל מחודש בצינוק, לעלות עמו לעגלתו. "אשיבך למקום מגוריך וביתיים נשוחח קצת", הציע. האיש נענה לו בשמחה.

כל הדרך דיבר רבינו על ליבו של היהודי, לבל ישלח עוד את ידיו בגנבה. **"ראשית, אתה עובר על אחד מעשרת הדיברות. שנית, חשוב על הדוגמה השלילית שאתה נותן לילדיך. כיצד אתה רוצה שיזכרו אותך לאחר לכתך מהעולם – כגנב עלוב? פשוט נבלות בשוק ואל תדדקק לבריות!"**. בהגיעם למקום מגוריו של האיש, בטרם נפרדו זה מזה, ניסה הצדיק לחלץ ממנו הבטחה כי לא ישוב עוד לסורו. האיש מצמצץ בעיניו במבוכה. "לא ולא, רבי", אמר. **"לא מתייאשים כל-כך מהר. אומנם הפעם הזו נכשלת במשימתי, אך אין זו סיבה מספקת להרים ידיים ולהיכנע. הנחישות היא חלק בלתי-נפרד מה'מקצוע'. אני משוכנע, כי בפעם הבאה – אשתדל יותר וגם אצליח!"**.

במפח-נפש נפרד רבינו, נושא בליבו תפילה לחזרתו בתשובה שלמה. דברי הגנב לא הרפו ממנו לרגע. לאחר כעבור דרך קצרה, עזר את עגלתו בצד הדרך, מנסה למצוא מסר חיובי במאורע האחרון. לפתע הבריק ברק במוחו. **"האיש צודק בכל מילה: 'לא מתייאשים כל-כך מהר. אומנם הפעם הזו נכשלת במשימתי, אך אין זו סיבה מספקת להרים ידיים ולהיכנע. הנחישות היא חלק בלתי-נפרד מה'מקצוע'. אני משוכנע, כי בפעם הבאה – אשתדל יותר וגם אצליח!"**. נחוש להצליח הפעם במשימתו ולא להתייאש עקב קשיים וכישלונות קודמים, פתח רבי משה-לייב במסע מחודש ומייגע מקודמו – לפדיית החוכר היהודי ובני משפחתו ולשחרורם מהכלא.

אם ראשונים כמלאכים- המקבל הצדיק הרב ישראל אביחצירא זצ"ל

רבי ישראל אביחצירא זצ"ל המכונה **הבבא סאלי**- נולד בעיר ריסאני במרוקו ביום ראש השנה ה'תר"ן (1890). בן לשושלת רבנים מפורסמים עושי ניסים. מילדותו שקד על לימוד כל ענפי התורה. אביו החל ללמדו את דרכי הקדושה, **ומגיל שש, כשיצאו עמו לרחוב, כיסו את עיניו בגלימה, כדי לשמור על טהרת עיניו**. בילדותו נחטף ע"י ערבים מבני תאפילאלת, שדרשו כופר גבוה תמורתו - ולאחר שאביו שילם שוחרר. הרבה בתעניות וסיגופים פרש מענייני העולם ולמד תורה בנגלה ובנסתר. התענה משבת לשבת, נשאר ער לילות שלמים והרבה בלימוד תורה. **בקיאותו בש"ס ובפוסקים הייתה עצומה ופסקי דין שלו בענייני הלכה התקבלו ללא ערעור**. טבל פעמים רבות במקוואות קרים וערך סיגופים רבים.

בגיל 17 נתמנה לראש הישיבה ע"ש סבו 'אביר יעקב', תפקיד בו שימש כ-13 שנה. בשנת ה'תרפ"א (1920) בהיותו כבן 30 בלבד נבחר לכהן כרב, דיין ומורה צדק של כל מחוז תאפילאלת. בשנת ה'תרפ"ב (1922) עלה לארץ ולמד בישיבת המקובלים 'בית א-ל' ולאחר שנה חזר למרוקו בהוראת רבו, ראש ישיבת תאפילאלת, הרב משה תורג'מן. לאחר מכן חזר לירושלים והחל ללמוד בישיבת 'פורת יוסף' וחזר שוב בהוראת רבו.

בשנת ה'תשי"א (1950) עלה לירושלים והתגורר בשכונת בקעה בדרום העיר, לאחר שלוש שנים כששמע על הירידה הרוחנית בקרב היהודים במרוקו חזר לשם על מנת לעודדם. בשנת ה'תשכ"ד (1964) עלה לארץ והפעם על מנת להשתקע בה סופית. בהתחלה גר ביבנה, אחר כך באשקלון, לבסוף קבע את משכנו בנתיבות. **התפרסם כעושה מופתים וכבעל רוח-הקודש. רבים נושעו על ידו**. נפטר ב-ד' שבט ה'תשד"מ (1984) חי כ-94 שנים. ציונו בנתיבות. יום פטירתו הפך להיות יום הילולא וכל שנה ביום זה המונים עולים לחגוג את ההילולה על הציון הקדוש. לאחר פטירתו המקובל ר' ברוך אבוחצירא המשיך דרכו.

סבו: ר' יעקב (בעל 'אביר יעקב'). **אביו:** ר' מסעוד. **אמו:** מרת עישא (ממשפחת בן חמו). **אחיו:** ר' דוד, ר' יצחק (בבא חאקי). **נשותיו:** מרת רחמה (זיווג ראשון- בת אחותו. נפטרה בעת לידת בתה שגם לא שרדה). מרת פריחה אמסלם (זיווג שני), מרת מרים (זיווג שלישי- בת ר' אליהו אמסלם). מרת סימי (זיווג רביעי- בת ר' יעקב בן שמחון). **מרבתי:** ר' יצחק פדידה, ר' משה תורג'מן (בבא סי בן יוסף), **חברותא:** ר' עזרא עטיה, ר' אליהו לעג'מי. **מתלמידיו:** הרשל"צ ר' מרדכי אליהו. **ילדיו (זיווג שני):** ר' מאיר (בבא מאיר), מרת רחמה (נישאה לר' אברהם אביחצירא, רבה של יבנה ורמלה), מרת שרה. שישה ילדים נוספים לא שרדו. **ילדיו (זיווג שלישי):** מרת אביגיל בוסו, ר' ברוך (בבא ברוך), מרת פנינה (נישאה לר' דוד יהודיף), מרת עליזה הראל. **ילדיו (זיווג רביעי):** מרת אסתר.

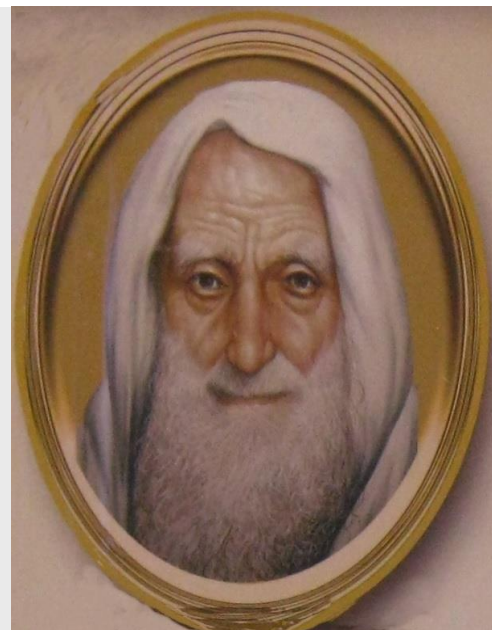
על העובדה, כי הרב היה בעל רוח-הקודש, יעידו הסיפורים הבאים המעובדים מתוך הספר הנפלא 'מעשה ניסים': מסופר על ר' ניסים עטיה מחיפה שסבל משבר. למגינת ליבו, על אף שעבר מספר ניתוחים, בכל פעם היה השבר חוזר מחדש, והרופאים הרימו ידיים. בצר לו החליט לנסוע לרבינו בנתיבות, כדי שיזכה לברכתו. כשהגיע ראה קהל רב, הממתנים בתור. והנה משמשו של הרב יוצא החוצה לחדר ההמתנה ושואל בקול: "מי זה ניסים עטיה?". הלה הופתע לשמוע את שמו ואמר, כי הוא האיש המדובר. "הצדיק ביקש שתיכנס אליו". מיודענו תהה על מה ולמה מבקשו הצדיק. בהיכנסו, כשנכנס וראה את הצדיק, החל לבכות ולבקש על נפשו, תוך כדי שהוא מספר לצדיק על בעייתו.

רבינו לא השיב דבר אלא ניגש לאחד המדפים והוציא את הספר 'מנחת יהודה' (מחבר הספר היה הגאון האדמו"ר המקובל ר' יהודה אצלן עטיה זלב"ע ב-ד' ניסן תשכ"ב, ציונו בהר-המנוחות והוא אביו של ר' ניסים). ואמר לו: "היה לך אבא צדיק גדול, ואתה מגיע אליי? עצתי לך, שתלך לציונו ותבכה שם, ובזכותו תיוושע!". ר' ניסים הופתע מרוח-הקודש של הצדיק, וכמובן הלך להשתטח על ציונו של אביו הצדיק, וכבר בדרך חזרה נעלמו לו הכאבים, עד לסוף ימיו, והוא לא הזדקק לשום ניתוח.

מעשה שהיה כשרבינו התגורר בשכונת בקעה. רבינו התגורר ברח' שמעון 11 בקומה השניה, ואילו בקומה הראשונה התגורר המקובל הרב יהושע שהרבני. שבת אחת, בשעת סעודת הבוקר, מזגו לרבינו חמין. והנה ביקש רבינו, שימזגו צלחת נוספת עבור שני אנשים. את הצלחת ביקש ממשמשו להעביר לחכם יהושע שהרבני. הרבנית שהרבני הופתעה עד מאוד, שכן גם היא הכינה חמין. ואם הם יאכלו ממה שהצדיק נתן להם- הרי שהאוכל, שהיא הכינה, לא יאכל בשבת. חכם יהושע אמר לה: "אין דבר, זכות גדולה נפלה בחלקנו לקבל אוכל מהצדיק". והנה, לאחר הקידוש ביקשה האישה להביא גם מעט מהחמין שלהם וגילתה להפתעתה, שכל החמין נשרף! ואלמלא רבינו ששלח להם אוכל - לא היה להם מה לאכול.

מסופר על אדם אחד, שלא היה מאמין בסיפורים, שסיפרו על רבינו. יום אחד לקחו אחד מחבריו אל הצדיק בנתיבות. כשהגיעו, ראו את רבינו עורך סעודה גדולה. נכנסו השניים וישבו בין כולם. במהלך הסעודה הגישו להם קערות עם פירות שונים. אותו חבר, שפקפק בקדושת רבינו פנה לחברו ואמר: "מי עושה את הפירות?" הוא נטל שני תפוחים מהקערה, עישר על הפירות ושם בכיסו. **חברו הזהירו לא לנהוג כך, אולם הלה לא התייחס לכך**. בסיום הסעודה קמו ללכת. כשהיו עדיין קרובים לבית הרב חש האדם חום חזק בכיסו. לפתע ראה עשן יוצא מכיס חליפתו. בזריזות הוציא את התפוחים, ולהפתעתו **גילה, שהם מפוחמים לגמרי והוא אף נכווה ממגעם**. הוא החל לרעוד, וחברו הציע, שיגש במהירות לרב, לבל ייענש עוד בגלל מעשיו. חזרו השניים לבית הצדיק. עוד בטרם פצה הלה את פיו אמר לו הבבא סאלי: "**וכי אין יודע אתה, שאין בודקין מן המזבח ולמעלה?**".

האדמו"ר הרב יעקב דדון זצ"ל - נולד בכפר אית הסמוכה למראכש. כשגדל למד בישיבה המעטירה במראכש, ובה נתעלה עד אשר קיבל הסמכה בהוראה, שחיטה, מוהל, סופר ומקדש. עם הקמת המדינה השתוקק רבינו לעלות לארצנו הקדושה, כדי לקיים בה את תר"ג המצוות, וכך עלה בחיפזון ארצה בשנת ה'תשי"ב (1952).

נשלח להתגורר במעברה בנתיבות שבדרום. עם הגיעו, ביקשו למנותו בתור רב ומתן שכרה בצידה, שכן הייתה לצדיק ישיבה במראכש ובה הכשיר תלמידים לשחיטה, וכן לימד שם. **אולם, רבינו לא רצה ליהנות מכתרה של תורה והעדיף לעבוד.** באותם הימים המועצה שילבה את המבוגרים בעבודה לארבע שעות, וכך רבינו החל לעבוד מידי בוקר עד השעה שתיים-בצהריים, בעבודה חקלאות בנתיבות, הצדיק שמח לעסוק במצוות יישוב ארץ ישראל. קירב כל אדם. ענוותן מופלא. רבים לא הכירוהו במעלתו ודרגתו הגדולה, ורק לאחר פטירתו נודע מעט מגדולת רבינו. **זכה לגילוי אליהו הנביא. בעל רוח-הקדוש.**

ייסד בית-כנסת ע"ש דוד המלך ע"ה משנת ה'תשט"ז (1956). מידי יום אחר העבודה, היו מתקבצים עשרות מבוגרים ללמוד מפי רבינו בבית הכנסת בו למדו תלמוד, אגדה, פרשה, זוהר וקריאת תהלים וכך היה במשך כ-40 שנים. **גאון בנגלה ובנסתר.** כיבד תלמידי חכמים. העלה על נס את חיי הצנע. הסתפק במועט. בית מדרש היה מצויד בריהוט ישן ואפילו מאווררים לא היו בנמצא אלא היו מניפות. הקירות היו מתקלפים, והמתפללים ישבו על ספסלי עץ. נפטר בתאריך ה' בשבט ה'תשנ"ג (1992). ציונו בבית העלמין בנתיבות. מידי שנה ביום ההילולה עולים מאות לציון הקדוש ופוקדים את המקום.

אביו: ר' שלמה. **אמו:** מרת טוינה. **בנו:** ר' מיכאל ועוד תשע בנות.

יפורים רבים ישנם על רבינו המראים בעליל, **כי הרב ניחן ברוח-הקודש.** מר א.ס. שליווה את רבינו מספר לנו, כי היה מגיע מדי יום ביומו במשך מספר שנים לרב בשעה 09:00 בבוקר. והנה בבוקרו של יום הרב שלח אליו מבוגר בשעה 08:00 ואמר, שהרב קורא לו להגיע מיד. כשהגיע הלה, **הרב מציין בעיה רפואית שמסכנת אותו. עובדה שהתבררה כאמת לאמיתה.**

בנוסף אמר לו, כי אשתו שהייתה באותם ימים מעוברת תלד לאחר שתיכנס לחודש השביעי ביום אחד בלבד. וכפי שהרב חזה- כך היה. לזוג נולדה בת קטנה ובריאה, שהייתה בפגייה בשל גודלה ולצורך מעקב והשגחה. והנה הרב מספר למיודענו, שאותה הבת תעבור שני ניתוחים- הניתוח הראשון יהיה קל, והניתוח השני יהיה קשה. בשלב מסוים מספר מיודענו לרופא את דברי הרב. הלה מביט באיש ואומר: **"נולדה לך בת בריאה, אין שום סיבה בעולם, שהיא תצטרך לעבור ועוד שני ניתוחים!"**

חולפים ימים מספר, **וההתניקות לוקה בזיהום חריף בפגייה ל"ע.** עתה הרופא פונה למר א.ס. ואומר: "תראה, אנחנו נצטרך לעשות שני ניתוחים- הראשון יהיה קשה, ואילו השני יהיה קל". הלה פונה לרופא ואומר: "הרב אמר הפוך!". אולם הרופא מתעקש, שכן סדר פני הדברים. לאחר שעבר הניתוח הראשון, הרופא פונה למיודענו ואומר: **"הניתוח הראשון היה קל משחשבונו!"**. בניתוח השני, אשר לדברי הרופא אמור היה להיות קל, הניתוח הסתבך וארך שש שעות תמימות! הילדה, דרך אגב, שהצדיק בירך אותה, היום בריאה ושלמה ומוצלחת מאוד.

יפר הרה"צ רבי חיים חורי זצ"ל: "באחת הפעמים הגענו, מספר תלמידי חכמים מירושלים, לעיר נתיבות כדי להיכנס לצדיק רבי יעקב דדון זצ"ל, ואני השתתפתי באותה משלחת. נקשנו על הדלת זמן רב, עד שפתח את הדלת הצדיק, שאלו את הרב בתהייה: "האם הרב לא שמע הנקישות בדלת?", והרב השיב ששמע, אך היה עסוק ולא יכול היה לפתוח את הדלת, תמהנו והקשנו: "במה היה הרב עסוק?", הרב התחמק מתשובה, כאשר רבו ההפצרות, אמר הרב שהיה לו אורח חשוב, **"אליהו הנביא"**.

מספר לנו א.א, שהיה במשך כחמש שנים מלווה את הצדיק מבוקר עד ערב. כאשר בנו בן הארבע ל"ע חלה בלוקמיה, הרופאים לא היו אופטימיים והכינו אותו לגרוע מכול. כשקיבל את הבשורה הגיע ומיד פנה הוא לצדיק והתנה את צרתו, וכן הזכיר, כי הרב היה הסנדק של הילד ובו במקום אמר הרב: **"אין לך מה לדאוג, הילד יבריא!"**. וכאשר אמר הרב, כן היה. לאחר תקופה של כשנתיים ימים הבריא ב"ה הילד לפליאת הרופאים, וכיום הוא כבן 29 שנים.

**אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com**

**למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com**

**כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com**

העלון מוקדש לרפואת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו